

2. Wandeling met gevolgen

In Delfzijl was het altijd net even iets kouder dan landinwaarts. Op een van herfstige dagen was het in de haven nogal rustig, wat betreft de overslag in de haven. Er was hooguit één vrachtschip te vinden, dat was nog klein ook en viel dus bijna niet op. Tijdens deze avond trok Erwin, de burgemeester, eropuit om een lange wandeling te maken. Hij deed dit mee aan zijn vrouw en trok een lange en dikke overjas aan, een jas die goed bescherming tegen de strakke wind bood, met een hoog opgezette kraag. Lekker warm voor deze tijd van het jaar. Daaronder had Erwin een dikke schipperstrui van wol aangetrokken, een lange onderbroek en een corduroy broek. Hij was dus goed ingepakt tegen de kou die hij wou trotseren met de wandeling.

Hij liep aangekleed nog even langs Inge, gaf haar een kus op de wang en meldde haar dat ze niet hoefde te wachten op zijn terugkomst, want hij wilde een flinke afstand lopen door zijn eigen gemeente. Ze zwaaide hem nog even na en sloot toen de voordeur. Erwin zette er gelijk een flinke pas in en liep eerst richting Holwierde, een dorpje niet ver van Delfzijl, niet het hele stuk, maar daar waar de woningbouw ophield, daar ging hij linksaf richting het nieuw winkelcentrum in plan Noord.

voorkomen dat direct bekend was geworden wie er uit het water was gehaald. Immers, de bootman riep vrij hard naar boven, dat het de burgemeester was.

Op de kade stonden reeds meerdere mensen.

Dat was natuurlijk niet de bedoeling geweest van de commandant, maar het overkwam hem. Stom, dacht hij later, maar het kwaad was al geschied.

En dus was alles snel bekend bij iedereen. Na nog geen twintig minuten werd al bekend gemaakt via RTV Noord, dat de burgemeester van Delfzijl dood in de haven was gevonden. Snel werd er dan ook een tv-ploeg opuit gestuurd om opnames te maken in Delfzijl.

Op de plaats delict, waar zeker niets meer van het voorval was te zien, en in het centrum, maakten ze opnames van burgers in de straat. Mensen die niets zinnigs konden vertellen werden aan het woord gelaten. Het was nieuws dat niets bracht en toch werd het uitgezonden. Zinloos als het was werd het toch door iedereen opgepikt.

De dagen daarna waren rustig en de vele gesprekken in de plaats zelf gingen bijna alleen maar over het voorval in de haven. Het werd zelfs landelijk nieuws en dat zorgde er weer voor dat er ramptoerisme op gang kwam. Iedereen, waar ook vandaan, wilde de plek zien waar de burgemeester in het water terecht was gekomen. Erwin Dalstra, was

recht tegenover hem aan een prachtige ovale tafel in het restaurant waar de vergadering plaatsvond.

Indrukwekkend vond hij haar benen, die ze erg elegant over elkaar had geslagen tijdens het beraad. Af en toe, als er gelegenheid voor was, ging ze even anders zitten en verwisselde op haar manier de benen elegant naar de andere zijde. Alleen al die overgang fascineerde Erwin enorm en vanaf dat moment hield hij haar constant in de gaten. Alsof ze merkte dat hij haar gade sloeg, maakte ze gebruik van die directe contacten tussen hen om nog vaker van houding te veranderen. Even hield ze zich in en liet haar benen voor een korte tijd erg nonchalant bungelen, alsof ze niet wist welke kant zij ze nu heen zou bewegen. Zijn ogen waren er niet meer van af te houden en hij zweefde haast van genot door dit schouwspel continue gade te slaan. Intussen had Erwin door gekregen dat de diva aan de andere kant van de mooie ovale tafel ook wist wat hij aan het doen was. Voorzichtig liet ze bij een volgende beweging haar benen iets uit elkaar staan, zodat Erwin er erg goed zicht op kreeg. Hij dacht dat hij droomde, want wat hij zag was een prachtige fluwelen slip, zacht als satijn en met een kleine inkijk, als je verbeelding dat wilde. Zijn tong streelde z'n eigen lippen die toch wel wat vocht konden gebruiken. Hij voelde dat zijn keel droog werd en nam snel een slok water uit de kruik die op de tafel stond. Niets om hem heen kon hem nog deren maar af en toe moest hij toch nog even opletten,